

Sygnatura akt VI GC 278/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2020r. na posiedzeniu niejawnym1 sprawy

z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.**

przeciwko **E. K. (K.)**

I. oddała powództwo co do odsetek ustawowych za opóźnienie:

- od kwoty 1.000,- zł od dnia 20 kwietnia 2020r.,
- od kwoty 2.000,- zł od dnia 25 maja 2020r.,

II. umarza postępowanie co do kwoty 3.000,- zł (trzy tysiące złotych 00/100),

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.367,- zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,- zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 11.620,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że sprzedał pozwanej przyczepy samochodowe, za które pozwana nie zapłaciła w terminie ani na późniejsze wezwanie do zapłaty.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 marca 2020r. sygn. akt VI GNc 189/20 nakazano pozwanej zapłacić na rzecz powoda kwotę 11.620,90 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie: od kwoty 8.545,90 zł od dnia 26 września 2019r., od kwoty 3.075,00 zł od dnia 16 października 2019r., oraz kwotę 3.167,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, zaskarżając go ponad kwotę 8.620,90 zł pozwana wniósł o oddalenie powództwa w zaskarżonej części. Zarzucił a zapłaciła na rzecz powoda kwotę 3.000,- zł. Nadto podniosła, że powód dostarczył towar z opóźnieniem co powodowało przesunięcie terminu wymagalności kwoty 5.545,90 zł na 18 listopada 2019r.

Sąd ustalił.

W dniu 23 czerwca .2019r. pozwana, w oparciu o przedstawiony jej uprzednio cennik zamówiła u powoda towar w postaci: przyczepy W.1 osiowej, (265x150x40), przyczepy W. 2 osiowej, (300x150x40), przyczepy E. 1 osiowej, (205x125x40), przyczepy E. 1 osiowej, (235x125x40), przyczepy M., (235x150) z najazdem, przyczepy Q., (235x150) z 2 najazdami, z terminem zapłaty ceny wynoszącym 60 dni.

Dowód: zamówienie – k. 12.

W wykonaniu złożonego zamówienia, w dniu 27 czerwca 2019r. powód sprzedał pozwaną: przyczepę E. (...), przyczepę E.(...), przyczepę W. (...), przyczepę W. (...), przyczepę M. (...) -3, przyczepę Q. (...) i przyczepę D. (...) za łączną cenę 22.545,90 zł płatną do dnia 25 września 2019t.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 13.

W dniu 16 sierpnia 2019r. powód sprzedał pozwaną przyczepę W. (...) za cenę 3.075,- zł, płatną do dnia 15 października 2019r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 14.

Pismem z 29 października 2019r. powód wezwał pozwaną do zapłaty ceny sprzedaży w wysokości 25.620,90 zł. Pismem z dnia 15 grudnia 2019r. powód wezwał pozwaną do zapłaty pozostałej ceny sprzedaży w wysokości 15.620,90 zł.

Dowód: pismo z 29.10.2019r. – k. 15, pismo z 15.12.2019r. – k. 16.

W dniu 20 kwietnia 2020r. pozwana zapłaciła na rzecz powoda 1.000,- ł tytułem należności z faktury VAT nr (...). W dniu 25 maja 2020r. pozwana zapłaciła na rzecz powoda 2.000,- ł tytułem należności z faktury VAT nr (...).

Dowód: potwierdzenia zapłaty – k. 26, 27.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Żadna ze stron nie zgłosiła bowiem wniosku o przeprowadzenie rozprawy pierwszym piśmie procesowym (pozwie i sprzeciwie od nakazu zapłaty). Należy zaznaczyć, że zawarty w pozwie wniosek o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda nie jest wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 772/08). Nie można też było takiego wniosku wywodzić z żądania przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków, gdyż ocena zasadności a tym samym dopuszczenia takiego dowodu należy do Sądu. Co więcej, wobec możliwości przeprowadzenia tych dowodów pisemnie (art. 271¹ k.p.c.), nawet uwzględnienie przedmiotowego wniosku nie musi oznaczać wyznaczenia rozprawy.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaoferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła.

Na podstawie art. 235² § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 458¹¹ k.p.c. i art. 458¹⁰ k.p.c. pominięto dowód z zeznań świadka M. K. na okoliczność ustalenia terminu zapłaty należności. Pozwana nie wskazała bowiem, aby nie była w stanie przedstawić na tę okoliczność dowodu z dokumentu – zgodnie z art. 458¹¹ k.p.c. Zresztą w istocie okoliczność ta nie miała znaczenia dla wyniku sprawy, gdyż pozwana zaskarżyła nakaz zapłaty jedynie ponad kwotę 8.620,90 zł a zatem termin płatności należności niekwestionowanych. Dodać wypada, że niewątpliwie uzgodnienie zmiany terminu stanowi oświadczenie woli, a tym samym – po myśli powołanego przepisu – wymagało wykazania go dokumentem. Dowód z zeznań świadka, mający charakter posiłkowy (art. 458¹⁰ k.p.c.) mogły zostać przeprowadzony jedynie gdy obiektywnie brak było innych środków dowodowych, nie zaś gdy strona w sposób nieusprawiedliwiony pomijając obowiązek dowodu z art. 458¹¹ k.p.c. usiłuje istotne fakty wskazać dowodem osobowym. Z kolei w oparciu o przepis art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. pominięto wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. S., gdyż dotyczył on okoliczności niespornych.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia między stronami 2 umów sprzedaży i ich wykonania przez powoda.

Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Zawarcie między stronami stypizowanego wyżej kontraktu nie było w niniejszej sprawie sporne. Pozwana zamówiła u powoda towar w postaci przyczep samochodowych, który został jej sprzedany. Transakcje obejmowały również 2 przyczepy nieobjęte zamówieniem a to przyczepę D. objętą fakturą Nr (...) i w przyczepę W. (...) objętą fakturą VAT nr (...), niemniej pozwana nie kwestionowała faktu ich zakupu.

W tych warunkach pozwana zobowiązana była do zapłaty ceny sprzedaży, określonej w fakturach VAT. Termin zapłaty ustalono na 60 dni, zgodnie z warunkami określonymi przez pozwaną w zamówieniu. Z ceny sprzedaży wynikającej z obu umów w wysokości 25.620,90 zł, pozwana przed wytoczeniem powództwa zapłaciła 14.000,- zł stanowiącą część ceny sprzedaży określone w fakturze VAT Nr (...). Takie zaliczenie zapłaty wynika z treści wezwań do zapłaty oraz sposobu sformułowania żądania pozwu. Następnie, po wytoczeniu powództwa, pozwana zapłaciła łączną kwotę 3.000,- zł, która również winna być zaliczona na poczet ceny sprzedaży wynikającej z w/w faktury – stosownie do wskazanego w poleceniach zapłaty tytułu oraz przepisu art. 451 § 1 k.c.

Powodowało to, że aktualne roszczenie powoda obejmowało kwotę 8.620,90 zł, a w zakresie w jakim nakaz zapłaty został zaskarżony (8.620,90 zł) okazało się nieaktualne co do należności głównej, co do której powód cofnął pozew.

Od należnej powodowi ceny sprzedaży służą mu także – na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. odsetki ustawowe za opóźnienie, liczone od następnego dnia po wskazanym w fakturach VAT, a będących odzwierciedleniem porozumienia stron wynikającego z zamówienia z dnia 23 czerwca 2019r. terminie płatności.

W obronie przed roszczeniem powoda pozwana powołała się – poza dokonaniem zapłaty o czym wyżej – jedynie na rzekome uzgodnienie zmiany terminu zapłaty w związku z opóźnieniem w dostawie towaru. Należy wskazać, że umowa sprzedaży ma charakter konsensualny, co powoduje, że obowiązek zapłaty ceny jest co do zasady niezależny od tego, czy sprzedawca spełnił obciążające go świadczenie niepieniężne. W niniejszej sprawie termin zapłaty ceny został ustalony na 60 dni, zgodnie z zamówieniem pozwanej. Rzekome opóźnienie dostawy przedmiotu sprzedaży nie miało zatem bezpośredniego wpływu na zmianę terminu. Z treści faktur VAT wynika przy tym, że dostawa nastąpiła w dacie ich wystawienia, o czym świadczy adnotacja o treści: „data zakończenia dostawy lub wykonania usługi”. Niemniej strony mogły dokonać zmiany uzgodnionego wcześniej terminu dostawy. Materiał dowodowy nie potwierdza jednak aby uzgodnienia takie miały miejsce. Jak wskazano wyżej, zaoferowany przez pozwaną na tę okoliczność dowód z zeznań świadka okazał się niedopuszczalny. Zmiana terminu zapłaty, będąca w istocie zmianą treści umowy, jest wynikiem oświadczenia woli. Tymczasem w art. 458¹¹ k.p.c. ustawodawca przewidział możliwość wykazania tej okoliczności jedynie dokumentem w rozumieniu art. 77³ k.c. a dowodem osobowym tylko, gdy przedstawienie dokumentu nie jest możliwe. Pozwana nie wykazała, aby nie mogła takiego dokumentu przedstawić. Oczywiście nie można takiej deklaracji (co zresztą nie jest wystarczające gdyż ustawa wymaga wykazania a nie deklarowania braku możliwości przedstawienia odpowiedniego środka dowodowego) nie sposób wywodzić jedynie z faktu złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka. Należy też mieć na uwadze, że strony dotychczas dokumentowały podejmowane czynności – powód wystawiając faktury VAT i kierując do pozwanej wezwania do zapłaty; pozwana składając zamówienie. Nie można zatem a priori zakładać, że nie utrwałyby w ten sposób także porozumienia w sprawie zmiany terminu zapłaty ceny sprzedaży.

Oznacza to, że powód zachował prawo do odsetek także od zapłaconej kwoty 3.000,- zł za okres od dnia 26 września 2019r. do dnia poprzedzającego zapłatę, tj. co do kwoty 1.000,- zł – do dnia 19 kwietnia 2020r. i co do kwoty 2.000,- zł – do dnia 24 maja 2020r.

Sąd nie rozstrzygał o odsetkach od kwot zasądzonych nakazem zapłaty a nieobjętych zakresem zaskarżenia. Pozwana co prawda przytoczyła argumentację dotyczącą wymagalności całej należności z faktury VAT Nr (...), jednak zakres zaskarżenia określony w rubryce 6 formularza sprzeciwu powodował, że Sąd nie był uprawniony do badania tej kwestii.

Brak było też podstaw do rozstrzygnięcia o zgłoszonym w piśmie z dnia 8 września 2020r. żądaniu zasądzenia skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w wysokości 132,52 zł, zważywszy, że przepis art. 458⁸ § 1 k.p.c. wyklucza co do zasady modyfikację zgłoszonego pierwotnie roszczenia. Godzi się przy tym zauważyć, że odsetki od kwot zapłaconych zostały odpowiednio uwzględnione w nakazie zapłat i wydanym na skutek sprzeciwu od tego nakazu zapłaty wyroku, poprzez wskazanie podstawy i okresu ich naliczania.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt I wyroku

Zgodnie z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Powód cofnął pozew co do kwoty 3.000,- zł – co wynika z zestawienia petitum pozwu i pisma z dnia 9 września 2020r. (pkt 1) – czyniąc to przed rozprawą z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia. Stosownie do art. 355 k.p.c., sąd umorzy postępowanie, jeżeli powód ze skutkiem prawnym cofnął pozew. Uznając cofnięcie za dopuszczalne i skuteczne, postępowanie należało umorzyć w zakresie objętym tym cofnięciem.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a rozstrzygnięcie to obejmowało całość kosztów procesu. Cofnięcie pozwu jest co do zasady równoznaczne z przegraniem sporu, wyjąwszy – zaistniały w niniejszej sprawie przypadek – gdy jest to następstwem spełnienia świadczenia to toku procesu. Wówczas powód uznawany jest za wygrywającego spór także w zakresie cofniętego powództwa. Zakres w jakim oddalono powództwo, obejmujący jedynie część odsetek od zapłaconej kwoty był na tyle znikomy że uzasadniał uznanie powoda za wygrywającego spór w całości. W tej sytuacji powodowi przysługiwał zwrot wszystkich poniesionych w sprawie kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 4.367,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 750,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804 z późn. zm.) i koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Mimo załączenia do pozwu spisu kosztów, powód domagał się zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych i Sąd żądaniem tym był związany (art. 321 § 1 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt III wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 148¹ § 1 k.p.c.